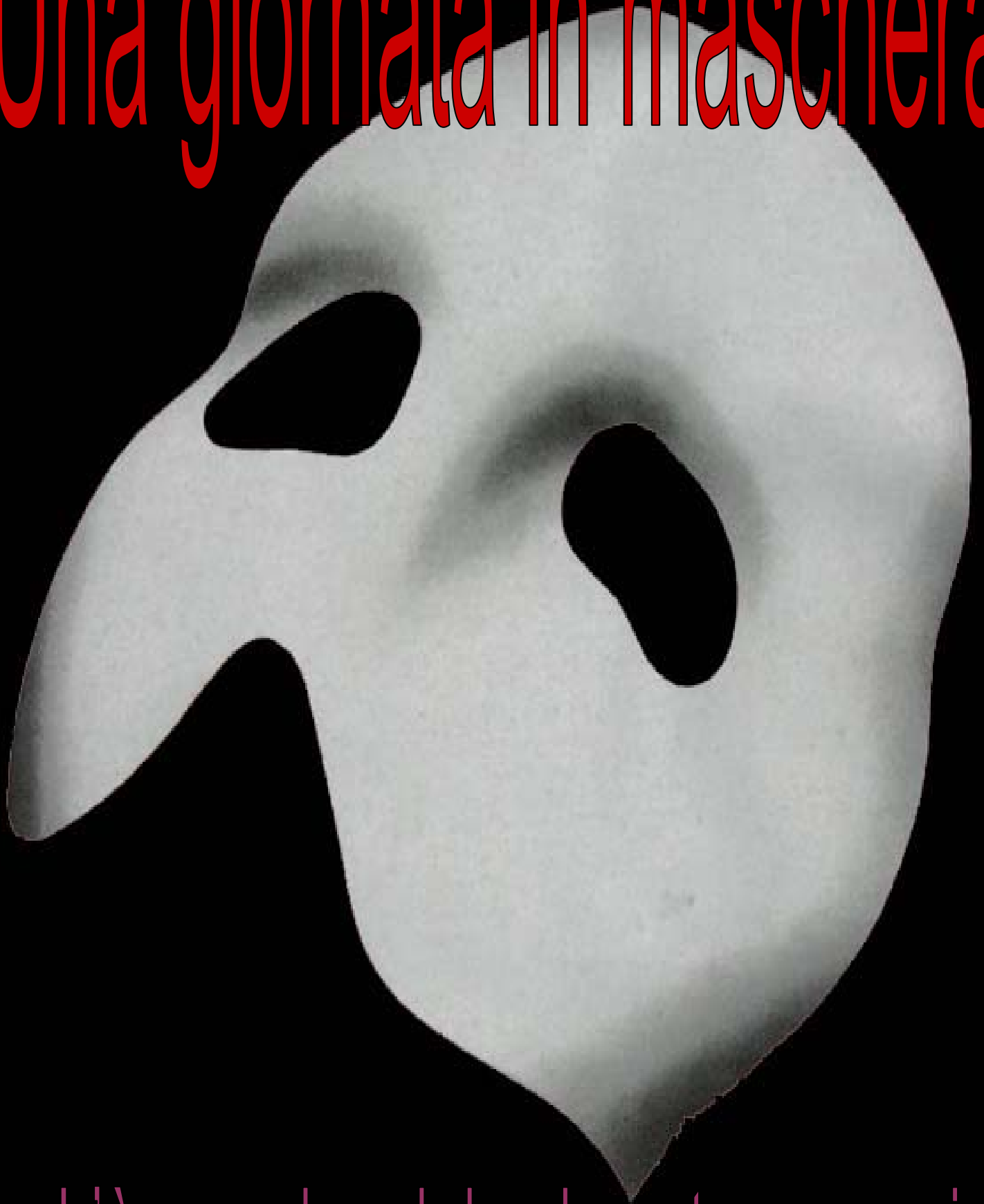

Una giornata in maschera

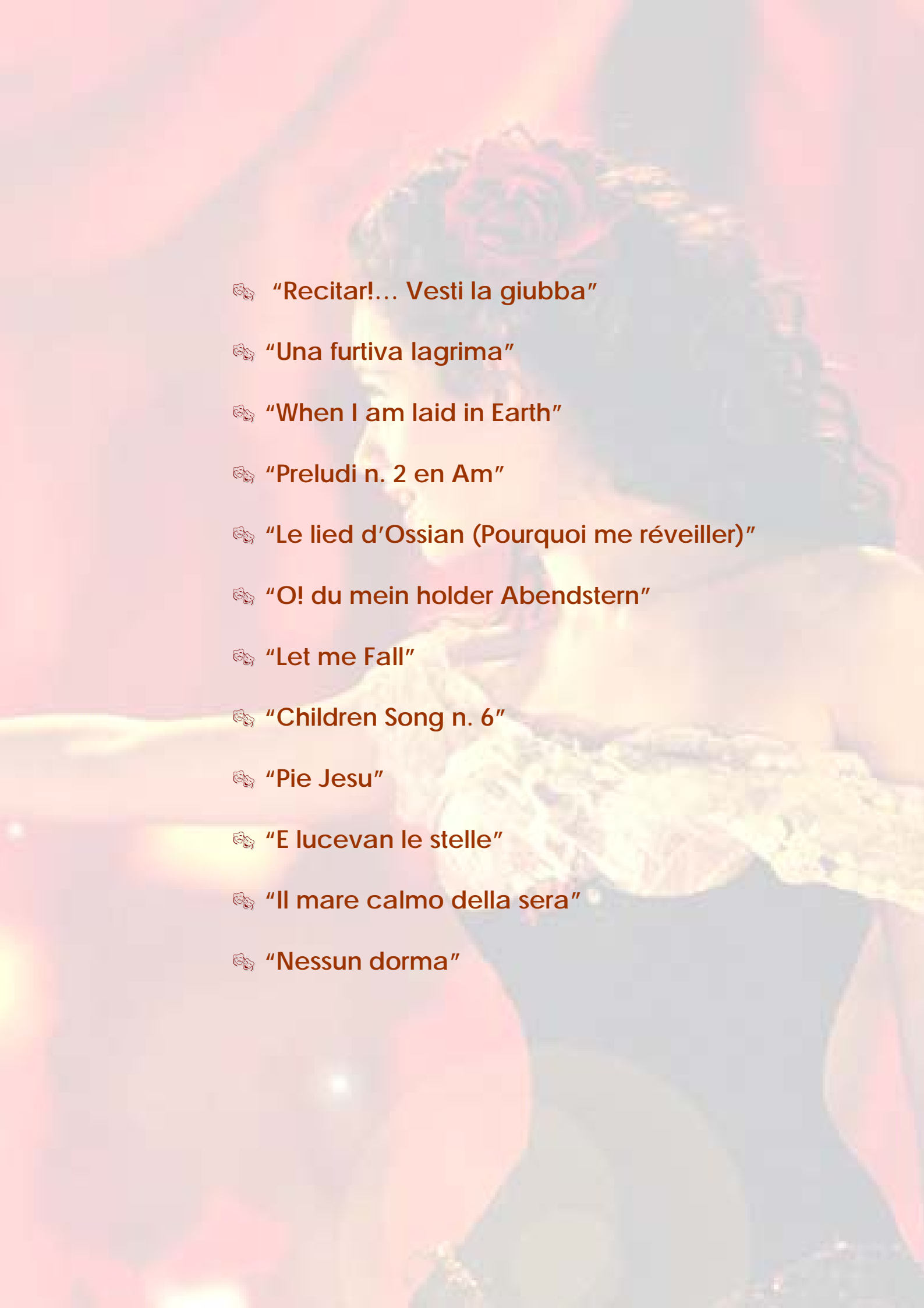

L'òpera des del cel contemporani

Una visió moderna del drama escènic per excel·lència. L'òpera és passió, somni, lirisme, tragèdia... però, i si traiem aquesta sumptuositat escènica? Despullem l'escenari. Vivim en un món donat als excessos, a la banalitat, a l'espectacle entès com a gran cultura. Ha arribat el moment d'agrair a aquells que varen entendre la música com a llenguatge comú dels éssers humans: melodies, harmonia i text s'esdevenen com un tot enriquidor sense el que actualment no seríem els mateixos, però que, una i altra vegada, ens neguem a acceptar o ens forcem a oblidar. Fem doncs, un viatge a través de l'evolució musical basada en l'experimentació acústica del nostres avantpassats artistes i esperem ser capaços de transmetre els sentiments que provoquen aquests retalls musicals. Per fer-ho de la millor manera possible, la humilitat d'un escenari nu. No busqueu un fil conductor; hi ha moltes obres amb el mateix dret, però aquestes d'aquí, també ens agradaven. Bon viatge... des del segle

XXI.

Ludovico Monk

-
- 👉 "Recitar!... Vesti la giubba"
 - 👉 "Una furtiva lagrima"
 - 👉 "When I am laid in Earth"
 - 👉 "Preludi n. 2 en Am"
 - 👉 "Le lied d'Ossian (Pourquoi me réveiller)"
 - 👉 "O! du mein holder Abendstern"
 - 👉 "Let me Fall"
 - 👉 "Children Song n. 6"
 - 👉 "Pie Jesu"
 - 👉 "E lucevan le stelle"
 - 👉 "Il mare calmo della sera"
 - 👉 "Nessun dorma"

RUGGIERO LEONCAVALLO (1857-1919)

Aquest compositor napolità, notable representant del 'verisme' italià, va viatjar per tota Europa com a pianista de cafè fins que li varen estrenar "Pagliacci". Interessat pel món de la fonografia, va enregistrar-la considerant-se aquesta la primera òpera italiana en format disc. Va morir sense poder acomplir el seu desig: trasplantar l'obra artística de Wagner a Itàlia. De fet la seva òpera està plena de detalls wagnerians com el duet d'amor entre Nedda i Silvio o la seva majestuositat orquestral. En l'andante del pròleg, Leoncavallo sembla insinuar que és el propi compositor qui s'oculta darrera la màscara de pallaso.

Talment com si fossin dins la mateixa obra, els actors d'una companyia viuran la història que explica amb humor burlesc la "Commedia dell'Arte". Canio, cap de la companyia i amb el paper de Pierrot, se n'assabenta que la seva dona Nedda (Colombina) té un amant minuts abans de començar la funció. A soles, canta el seu drama personal sabent que es vestirà de pallaso per fer riure la gent ("Vesti la giubba"). En un moment donat Canio embogeix i deixa de representar. Silvio, l'amant, surt a defensar la seva estimada. Tonio (un geperut enamorat de Nedda però vexat per ella) no el deixa apropar-s'hi. Finalment Canio els apunyala tots dos. "La commedia é finita".

libreto: Ruggiero Leoncavallo

CANIO (tenor) -Acte I, escena única-

Recitar!

Mentre preso del delirio non so più
quel che dice e quel che faccio!
Eppur... e d'uopo... sforzati!
Bah, se' tu forse un uom!
Tu se' Pagliaccio!

Vesti la giubba e la faccia infarina.
La gente paga e rider vuole qua,
e se Arlecchin t'invola Colombina,
ridi, Pagliaccio, e ognuno applaudirà!
Tramuta in lazzi lo spasmo ed il pianto;
in una smorfia il singhiozzo e il dolore...
Ridi, Pagliaccio, sul taro amore infranto!
Ridi del duol
che t'avvelena il cor!

Declamar!

Mentre, pres del deliri ja no sé què parlo ni què
faig!
I, malgrat això... és necessari...
Que t'hi esforcis!
Ah! Ets o no, un home?
Ets un Pallaso!

Vesteixes la casaca i t'enfarines la cara.
La gent paga i vol riure's aquí
i, si Arlequi et lleva Colombina,
riu, Pallaso, i tothom t'aplaudirà!
Canvies en bromes el dolor i el plor;
en burles els sanglots...
Riu, Pallaso, del teu amor destrossat!
Riu del dolor que enverina el teu cor!

GAETANO DONIZETTI (1797-1848)

Prolífic compositor italià gràcies a una sòlida formació. Els seus èxits es barregen amb certs fracassos que el van portar a emigrar a París. Tornaria a Itàlia per viure els seus darrers anys afectat per la sífilis i un principi de bogeria. "L'elisir d'amore" és una òpera bufa a la qual el compositor parodia la llegenda de Tristany i Isolda. L'elixir no és res més que un bon vi i com a tal, allibera les passions i els sentiments més íntims dels personatges que el beuen.

Nemorino està enamorat d'Adina però ella no li fa cas i es deixa festejar pel capità Belcore. Apareix el doctor Dulcamara i li vén, tot enganyant-lo, un ampolla de vi de Burdeus com l'elixir d'amor amb el qual es van enamorar Tristany i Isolda. El capità se n'ha d'anar amb l'exèrcit i li demana per casar-se a Adina. Desesperadament, Nemorino pensa que l'elixir no farà efecte immediatament i li demana un altre al doctor. Per poder comprar-lo, s'allista a l'exèrcit encara que, sense saber-ho, ha heretat i ara és un home ric. Les noies, aleshores, el festegen però ell segueix pensant que és per l'elixir. Adina s'emociona sabent que s'ha allistat per ella, li compra la llibertat i li declara el seu amor. Ell, emocionat canta "Una furtiva lagrima" mentre el capità es consola pensant que al món encara resten moltes noies joves.

libreto: Felice Romano

NEMORINO (tenor) -Acte II-

Una furtiva lagrima
negli occhi suoi spuntò...
quelle festose giovani
invidiar sembrò...
Che più cercando io vo?
M'ama, lo vedo.
Un solo istante i palpiti
del suo bel cor sentir!...
Co' suoi sospir confondere
per poco i miei sospir!...
Cielo, si può morir;
di più non chiedo.

*Una furtiva llàgrima
en els seus ulls va despuntar...
A aquelles joves alegres
semblava envejar-les...
Què més puc desitjar?
M'estima, sí, ho veig.
Un sol instant el pàlpit del seu cor
desitjo sentir!...
I confondre els meus sospirs
amb els seus.
I així podré morir,
no vull res més que això.*

HENRY PURCELL (1659-1695)

Compositor britànic que va començar sent nen cantor i passà per diversos càrrecs fins arribar a compositor de palau el 1683. Va deixar una immensa obra tot i que en vida només se li coneixien petits fragments. Morí jove d'un refredat malcurat. "Dido and Aeneas" és considerada com una al·legoria política. Aquell any moriria Charles II i Jacob II és obligat a emigrar a Roma, talment Aeneas fundarà Roma.

Aeneas, fugint de Troia, arriba a Cartago. La reina Dido immediatament se sent atreta per ell. Convençuda per sa germana Belinda, li declara el seu amor alhora que Aeneas el seu. Però una bruixa, enemiga de la reina, aconseguix, mitjançant un encanteri, que un esperit disfressat del déu Mercuri es presenti davant Aeneas i li ordeni partir cap a Itàlia. Tot i rebel·lar-se, és Dido qui finalment li diu que accepti els designis dels déus. Mentre Aeneas salpa, Dido canta "When I am laid in Earth" i mor.

libreto: Nahum Tate

DIDO (soprano dramàtica) -Acte III, escena 2a-

When I am laid in earth,
may my wrongs create
no trouble in thy breast;
remember me, but
ah! forget my fate.

*Quan jagui a terra,
les meves equivocacions no
haurien de cremar el teu pit;
recorda'm, però,
ai!, i oblida el meu destí.*

ALEXANDER SCRIBIN (1872-1915)

Tot i pertànyer a l'anomenada 'transició' (del Romanticisme a l'era contemporània), el compositor rus ha esdevingut un dels músics més importants en preparar el públic perquè accepti les noves concepcions musicals. La seva refinada oïda i un atreviment inusual el portaren a trencar l'harmonia tradicional amb acords basats per quartes, allunyant-se així, de la música convencional basada en intervals de tercers. A partir del 1905, Scriabin entra en contacte amb la filosofia oriental i passa a entendre l'artista com a profeta, tot intentant que la seva música *entreveïés els plans espirituals més elevats*.

"Le lied d'Ossian (Pourquoi me réveiller)"

Werther (1892)

JULES MASSENET (1842-1912)

A finals del segle XIX fou considerat el compositor d'òpera més important de França. Admirador i divulgador de Liszt i Wagner, la seva obra pot considerar-se com una successió d'imatges romàntiques de la vida. El seu "Werther" va desencadenar indignació a Viena perquè s'allunyava força del de Goethe. La caracterització de la vida familiar alemanya va ser un dels problemes. També la força dramàtica que adquireix Charlotte i el negativisme d'Albert, més estàtics a la novel·la original.

Werther, poeta al servei del príncep, es presenta a casa del magistrat. Allà observa l'harmonia de pau i amor que amb tanta frisor cercava i acaba enamorant-se de Charlotte, filla del magistrat. Malauradament, ella està compromesa amb Albert i el rebutja. Un cop casats es van retrobant amb Werther i ambdós es neguen a admetre el seu amor. Un dia de Nadal, visita a Charlotte i li canta "Pourquoi me réveiller" sense obtenir resposta. Finalment, Werther es suïcida, però encara amb un alè de vida, veu fascinat com Charlotte cedeix a les seves pròpies conviccions i li declara el seu amor, ja fatal.

libreto: Édouard Blau, George Hartmann i Paul Milliet

WERTHER (tenor) -Acte III, escena única-

Pourquoi me réveiller,
ô souffle du printemps?,
pourquoi me réveiller?
Sur mon front je sens tes caresses,
Et pourtant bien proche est le temps
Des orages et des tristesses!

Pourquoi me réveiller,
ô souffle du printemps?
Demain dans le vallon viendra le voyageur
Se souvenant de ma gloire première...
Et ses yeux vainement chercheront
ma splendeur,
Ils ne trouveront plus
que deuil et que misère!
Hélas! Pourquoi me réveiller
ô souffle du printemps!

*Per què em despertes,
Oh! vent de primavera?
Per què em despertes?
Al meu front, sento la teva carícia...
i ben aviat arribarà el temps de les tempestes i
tristors!*

*Per què em despertes,
Oh! vent de primavera?
Demà a la vall
vindrà el viatger,
recordant la meva primera glòria.
I els seus ulls en va,
cercaran el meu esplendor:
només trobaran dol i misèria!
Per què em despertes,
Oh! vent de primavera?*

RICHARD WAGNER (1813-1883)

Un dels compositors més influents del segle XIX. Wagner, alemany d'origen, arribà a director d'orquestra ben jove, però la seva dèria va ser sempre la composició d'òperes o drames escènics com ell els anomenava. Inquiet i impulsiu, va haver de fugir diverses vegades de la justícia. Segurament cercava una serenor sempre negada en no conèixer el seu origen. En les seves òperes, les àries no tenen un final definit ja que, per a ell, l'obra era un tot i no escenes pel lluïment dels cantants. A "Tannhäuser" se'ns mostra, un cop més, el caràcter romàntic del compositor; les dues variants de l' 'etern femení': l'amor pur i l'amor sensual.

Tannhäuser marxa del Venusberg perquè vol deixar la vida indolent que duu. Es retrobarà amb els seus amics i la seva estimada Elisabeth. Hermann, cap de Turingia i tiet d'ella, proposa un torneig de cançons d'amor per celebrar el retorn del cavaller. Mentre tota la resta de trovadors canten l'amor pur, Tannhäuser li canta a l'amor sensual. Els esdeveniments es precipiten i finalment l'envien a Roma a demanar el perdó del Papa. Quan retornen el peregrins, Elisabeth i Wolfram (enamorat d'ella en secret), no el veuen i ella decideix perdre's per deixar-se morir. "O! du mein holder Abendstern" li canta Wolfram comparant-la amb el Llumener de la tarda. Apareix Tannhäuser decidit a tornar amb Venus ja que el Papa no l'ha perdonat. Wolfram li ho impedeix tot pronunciant el nom d'Elisabeth. Quan ell cau mort, el bàcul del Papa floreix en senyal de perdó.

libreto: Richard Wagner

WOLFRAM (baríton) -Acte III, escena 2a-

O du, mein holder Abendstern,
wohl grüßt ich immer dich so gern:
vom Herzen, das sie nie verriet,
grüße sie, wenn sie vorbei dir zieht,
wenn sie entschwebt dem Tal der Erden,
ein sel'ger Engel dort zu werden!

*De part del meu cor,
que mai ha traït seva fe,
saluda a Elisabeth quan
passi prop teu, quan
abandoni aquesta vall de mortals
i esdevingui àngel del cel.*

música: BENOIT JUTRAS

lletra: JIM CORCORAN

Durant els darrers 10 anys, el compositor canadenc Benoit Jutras ha treballat assíduament amb el 'Cirque du Soleil'. El també canadenc Jim Corcoran és un lletrista molt preciat al Québec. Ambdós escriuen aquesta peça per a un dels espectacles que més popularitat li va donar al 'Cirque du Soleil'. L'escena és esfereïdora: mentre se sent una veu perduda cantant *Deixa'm caure, deixa'm pujar. Hi ha un moment en que la por i els somnis han d'enfrontar-se*, una trapecista es contorsiona des d'una gran alçada només aguantada per dues cortines de seda vermelles.

Quidam: un passavolant sense nom, una figura solitària que roman a una cantonada, una persona fugint del seu passat. Podria ésser qualsevol, ningú. Algú que arriba, marxa, viu a una societat anònima. Un membre de la multitud, un més de la majoria silenciosa. Aquell que crida, canta i somia dins de cadascú de nosaltres.

Una noia jove treu foc pels queixals; ja ho ha vist tot a la vida, i el seu món ha perdut tot el sentit. La seva ràbia fa miques el seu petit món, i de cop es troba immersa dins de l'univers de Quidam. Troba un company ple d'alegria i també un altre personatge, més misteriós, que provarà de seduir-la amb allò que és meravellós, inquietant i terrorífic...

(tenor)

Let me fall,
let me climb.
There's a moment when fear
and dreams must collide

*Deixa'm caure,
deixa'm pujar.
Hi ha un moment en que la por
i els somnis han d'enfrontar-se.*

Someone I am
is waiting for courage.
The one I want,
the one I will become
will catch me.

*L'algú que sóc
està esperant coratge.
Aquell que vull,
aquell que esdevindrà
m'agafarà.*

So let me fall.
If I must fall,
I won't heed your warnings,
I won't hear them.
Let me fall,
if I fall
though the phoenix may
or may not rise.

*Doncs, deixa'm caure.
Si haig de caure,
no atendre les teves advertències,
no les sentiré.
Deixa'm caure,
si caic
encara que el fènix pot
o no pot remuntar el vol.*

I will dance so freely
holding on to no one.
You can hold me only
if you too will fall.
Away from all these
useless fears and chains.

*Ballaré lliurement
no agafant-me de ningú.
Només pots agafar-me
si tu també has de caure.
Lluny de totes aquestes
pors i cadenes inútils.*

Let me fall.
If I fall
there's no reason
to miss this one chance.
This perfect moment,
just let me fall.

*Deixa'm caure,
si caic
no hi ha cap raó
per perdre aquesta oportunitat única.
Aquest moment perfecte,
només deixa'm caure.*

CHICK COREA (1941)

El que penses és el que és, desenvolupa-ho. Desenvolupa l'habilitat de conèixer: el que penses és el que és. La bellesa que tu hi veus és la bellesa que tu crees ("Music Poetry"). Aquestes paraules pertanyen al pianista de jazz i compositor nordamericà Chick Corea. Polifacètic i talentós músic, el seu eclecticisme és fruit de la seva passió: la investigació continua dins l'univers de la música; des de l'antiguitat fins a les avantguardes més modernes. Un clar exemple són les "Children's Song", un conjunt de vint peces curtes per a piano que *combinen la simplicitat i la bellesa com a l'esperit d'un nen*, clarament influenciades pel "Mikrokosmos" de Béla Bartók.

"Pie Jesu"

Requiem Mass (1985)

ANDREW LLOYD WEBBER (1948)

"The Phantom of the Opera", "Evita", "Jesus Christ Superstar", "Cats" ... conegudíssimes i premiades obres de teatre musical. I totes elles compostes per l'Andrew Lloyd Weber, potser el músic britànic més popular de finals del segle passat. Decideix escriure aquest "Requiem Mass" quan llegeix al New York Times un article sobre un nen cambodjà al que li queden només, dues possibilitats: o ajudar a morir la seva germana mutilada o suïcidar-se.

(soprano) -part 7a-

Pie Jesu,
qui tollis peccata mundi,
dona eis requiem.
Agnus Dei,
qui tollis peccata mundi,
dona eis requiem.

Sempiternam.
Requiem.

Jesús pietós,
que treus el pecat de món,
dona'ns el descans etern.
Anyell de Déu,
que treus el pecat del món,
dona'ns el descans etern.

Per sempre més,
el descans etern.

GIACOMO PUCCINI (1858-1924)

Considerat el compositor d'òpera més popular de principis del segle XX, a l'italià Puccini li arribà la seva fama mundial quan es va estrenar "Manon Lescaut" (1893). La seva arma principal és la tendència a la malenconia a través d'una harmonia discreta. Sempre, però, va tenir problemes amb els llibretistes i els assajos de les representacions. Tosca és un clar exemple del 'verisme' ja que incorpora molts elements reals per tal d'aconseguir una bona ambientació. Els personatges no són els herois operístics a la manera romàntica. Les àries i duets són breus en favor d'una acció vertiginosa. Els espectadors acaben, no recordant una Tosca estàtica, sinó la seva història.

Angelotti, antic cònsul republicà entra a l'església fugint del castell. Cavaradossi, que està pintant la Magdalena i es debat entre la bellesa pura de la marquesa i la sensualitat de la seva Tosca, el descobreix però l'ajudarà a fugir. Entra Tosca i, tot i l'atac de gelosia, queda amb el seu amant aquella mateixa nit. Quan tots han marxat, arriba el baró Scarpia seguint les passes d'Angelotti i es troba amb Tosca que havia tornat a l'església. Scarpia l'enganya dient-li que el seu amant s'ha escapat amb la marquesa. Tosca el va a cercar i el policia Spoletta la segueix per així agafar a Angelotti. En no trobar-lo, detén a Cavaradossi. Scarpia el vol afusellar si Tosca no se sotmet als seus favors. Ella accedeix i pacten un afusellament simulat. En un rampell Tosca l'assassina. Mentre, Cavaradossi canta els seus darrers instants ("E lucevan le stelle"). Un cop executat, Cavaradossi no s'aixeca. Tosca s'adona de l'engany i salta al buit abans que la detengui Spoletta per l'assassinat d'Scarpia.

libreto: Giuseppe Giacosa i Luigi Illica

CAVARADOSSI (tenor) -Acte III, escena 2a-

E lucevan le stelle...
ed olezzava la terra...
stridea l'uscio dell'orto...
e un passo sfiorava la rena...
Entrava ella, fragrante,
mi cadea fra le braccia...
Oh! dolci baci, o languide carezze,
mentr'io fremente
le belle forme disciogliea dai veli!
Svani per sempre
il sogno mio d'amore...
L'ora è fuggita...
E muoio disperato!
E non ho amato mai tanto la vita!...

*I lluien els estels,
i feia olor la terra...
grinyolava la porta de l'hort
i unes passes feien florir la sorra...
Entrava ella fragant
i queia entre els meus braços...
Oh!, petons dolços, carícies lànguides!
Mentre jo estremit,
les belles formes anava desvetllant...
Per sempre esvait
el meu somni d'amor...
Aquell temps s'ha acabat...
I moriré desesperat!
I mai he estimat tant la vida!*

música: GIAMPIETRO FELISATTI, ADELMO ZUCCHERO

lletra: GLORIA NUTI, ADELMO ZUCCHERO

Amb "Il mare calmo della sera", Andrea Bocelli, un tenor invident, es presentà al Festival di Sanremo el 1994 i guanyà el premi 'Nuove Proposte', impressionant a públic i crítica per la seva capacitat de passar del registre líric al lleuger. *Ha tornat el 'bel canto'!*, proclamaven a Sanremo. La peça, escrita i composta per tres reconeguts músics italians, és de temàtica amorosa i d'un estil que podríem anomenar 'melodrama pop': una barreja entre harmonia moderna (rock i blues) i majestuosos arranjaments operístics.

(tenor)

Non so
cosa sia la fedeltà.
La ragione del mio canto
che resistere non può
ad un così dolce pianto
che mutò l'amore mio.

E se
anche il sorgere del sole
ci trovasse ancora insieme,
per favore dimmi no.
Rende stupidi anche i saggi
l'amore, amore mio.

Se dentro l'anima
tu fossi musica,
se il sole fosse dentro te,
se fossi veramente
dentro l'anima mia,
allora sì che udir potrei,
nel mio silenzio,
il mare calmo della sera.

Però
quell'immagine di te,
così persi nei miei occhi,
mi portò la verità:
Ama quello che non ha
l'amore, amore mio.

*No sé
què és la fidelitat.
La raó del meu cant
no pot resistir-se
a un plor tan dolç
que va canviar el meu amor.*

*I si
quan sortís el sol
encara fóssim junts,
si us plau, dígue'm no.
Fins als savis torna estúpids
l'amor, amor meu.*

*Si dins de l'ànima
tu fossis música,
si el sol fos dins teu,
si veritablement fossis
dins la meva ànima,
aleshores sí podria escoltar,
en el meu silenci,
el mar en calma del capvespre.*

*Però
aquella imatge teva,
perduda en els meus ulls,
em portà a la veritat:
estima allò que no posseeix
l'amor, amor meu.*

GIACOMO PUCCINI

La temàtica de l'obra s'allunya força dels treballs anteriors del compositor. No es tracta d'un drama realista marcat pel 'verisme' sinó d'un conte popular (tot i ambientar-se a la Xina, la llegenda és originària del Pròxim Orient) carregat de símbols.. Schiller, en escriure la seva versió el 1802, justifica l'aversion de Turandot envers els homes com a protesta contra la situació de la dona a la societat. Puccini, però, s'endugué a la tomba la resolució del problema final: la mort de Liu no era la millor manera de justificar l'amor de Calaf per una princesa cruel...

La princesa Turandot només es casarà amb qui encerti tres endevinalles. Entre la multitud que espera veure la mort del darrer pretendent que va fallar, Calaf, un príncep destronat, es retroba amb el seu pare Timur i la seva esclava Liu, també fugitiu. Turandot surt al balcó per presenciar l'execució i Calaf s'enamora a l' instant. Tots els intents per dissuadir-lo són en va. Calaf guanya, però vol que Turandot correspongui al seu amor i li concedeix el seu cap si l'endemà descobreix el seu nom. Aquella nit ningú no pot dormir: s'ha de descobrir el seu nom ("Nessun dorma"). Finalment detenen Timur i Liu. Aquesta, per evitar les tortures al vell pare confesa que sap el nom però per amor es suïcida.

libreto: Giuseppe Adami i Renato Simoni

CALAF (tenor) -Acte III, escena 1a-

Nessun dorma!
Nessun dorma!
Tu pure, o principessa,
nella tua fredda stanza
guardi le stelle che tremano
d'amore e di speranza!
Ma il mio mistero
è chiuso in me,
il mio nome nessun saprà!
No, no, sulla tua bocca lo dirò,
quando la luce splenderà!
Ed il mio bacio scioglierà
il silenzio che ti fa mia!

Dilegua, o notte!
Tramontane, stelle!
Tramontane, stelle!
All'alba vincerò!
Vincerò! Vincerò!

*Que ningú dormi!
Que ningú dormi!
Tu també, princesa,
a la teva freda cambra
observes els estels que tremolen
d'amor i esperança!
I així el meu misteri
es tanca dins meu,
el meu nom, mai ningú coneixerà!
No!, no!, sobre la teva boca el diré,
quan la llum brilli!
El meu petó desfarà
el silenci que et fa ser meva!*

*Nit, desapareix!
Estels, amagueu-vos!
Estels, amagueu-vos!
A trenc d'alba guanyaré!
Guanyaré, guanyaré!*

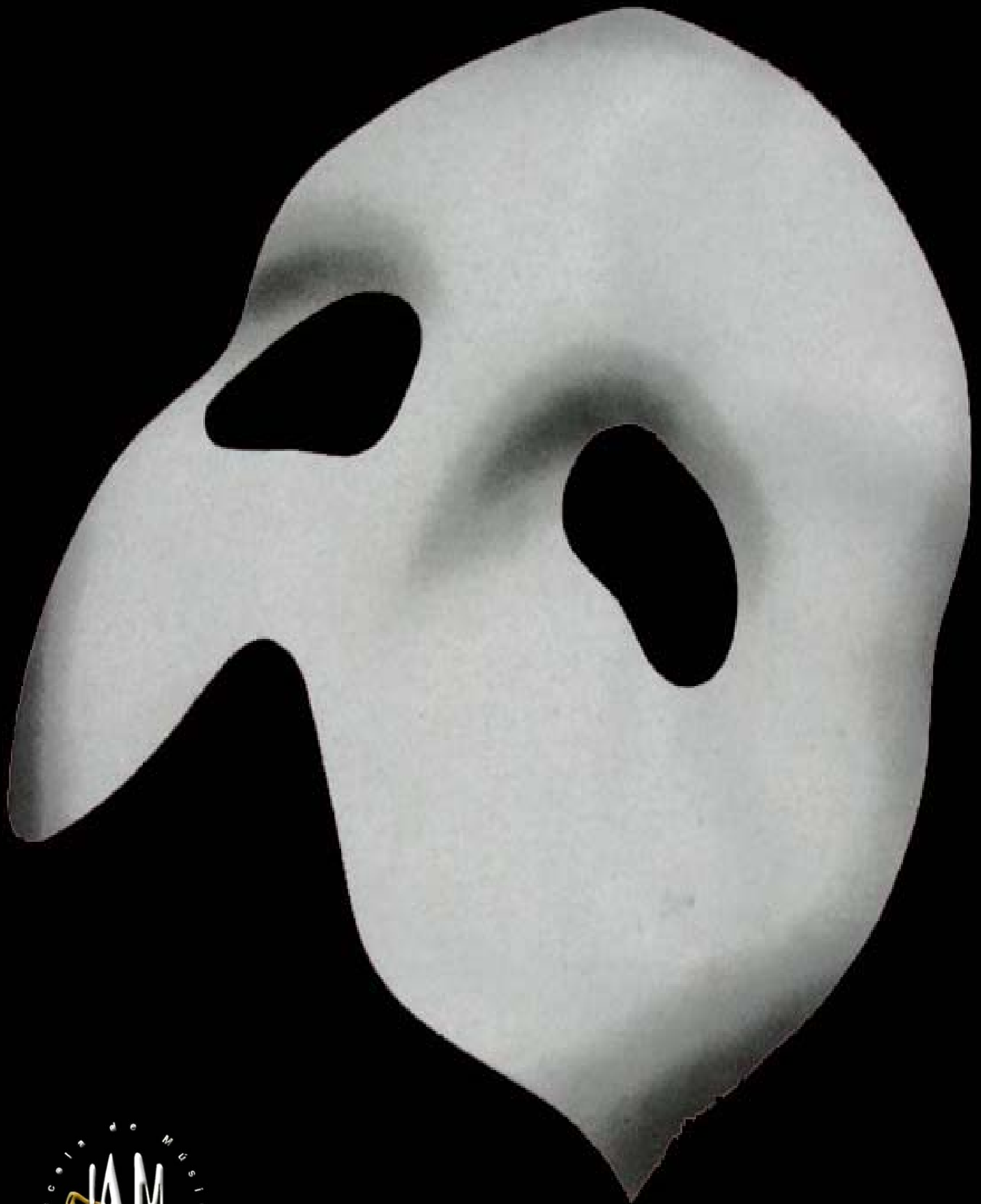

BATTA, Andrés (ed.) Ópera, Könemann (Colonia, 1999)
MACHLIS, Joseph Introducción a la música contemporánea, Marymar (Buenos Aires, 1975)
COREA, Chick Children's Song Schott (Mainz, 1984)

Cirque du Soleil Quidam

www.supercable.es/~ealmagro/kareol/index.htm
www.andrewlloydwebber.com

www.galleriadellacanzone.it/canzoni/anni90/schede/mare/mare.htm

Sant Germà, n° 8, Balcos - Tel 93 425 28 77
08004 Barcelona